

Arrest

nr. 66 747 van 19 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 9 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 mei 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 juni 2011 met referentienummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERSWIJVER, *die loco* advocaat M. GADISSEUR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, dient op 11 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 5 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.12.2009 werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij A.M. GCV maar kan zich niet beroepen op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009 aangezien ze niet kan aantonen dat ze ononderbroken in België verblijft sinds 31.03.2007. Betrokkene verklaart namelijk zelf dat ze sinds 13.06.2008 in België is en bewijst verder op geen enkele manier wanneer ze België is binnengekomen.

Betrokkene haalt aan dat zij een relatie onderhoudt met een Belgische man. Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene echter de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. Betrokkene toont niet aan dat hij reeds de nodige stappen heeft ondernomen om zich in regel te stellen met deze procedure. Bijgevolg kan dit element geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene legt verder geen bewijzen voor dat zij zich in een prangende humanitaire situatie zou bevinden.

Het feit dat betrokkene geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en Frans zou leren, een arbeidscontract voorlegt, duurzame sociale banden is aangegaan en over getuigenverklaringen beschikt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

(...)”

Op 14 mei 2011 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden heeft (art.7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). Betrokkene bewijst niet sinds wanneer zij in België is.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1 Verzoekster voert een eerste en tweede middel aan die luiden als volgt:

“EERSTE MIDDEL: Schending van art. 2 EN 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van artikel 8 en 62 van de Vreemdelingenwet.

1. Algemeen juridisch karakter:

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Aanvankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten.

Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienden de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenwet, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria 7 te kunnen invoeren.

Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele motiveringsplicht:

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Er ontbreken de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd aan de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom het verblijf van tot machtiging werd geweigerd.

Verweerster stelt dat verzoekster niet in aanmerking komt om geregulariseerd te worden op grond van het criterium 2.8B.

Verzoekster heeft in haar verzoekschrift meegedeeld dat hij in België verblijft sedert 2008 en legt ook een geldig onbepaald arbeidsovereenkomst neer.

Verweerster heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en geen correcte motivering aangehaald waarom verzoekster niet zou kunnen geregulariseerd worden op grond van het criterium 2.8.B.

Bovendien stelt verweerster ten onrechte dat verzoekster geen beroep kan doen op het criterium prangende humanitaire redenen daar verzoeker dit niet zou gespecificeerd hebben.

Verzoekster heeft in haar verzoek tot machtiging tot verblijf weldegelijk aangehaald dat zij reeds sinds 2008 in België verblijft en bewijst dit ook aan de hand van stukken.

Dat verzoekster opmerkt dat de Staatssecretaris onder zijn discretionaire bevoegdheid over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

Dat verzoekster aantoonst dat zij minstens sedert juni 2008 in België verblijft zodat zij aantoonst dat zij reeds jaren in België verblijft;

Dat verzoekster een arbeidsovereenkomst voorlegt en in aanmerking komt voor de economische regularisatie die als doel had om illegalen personen geregulariseerd te krijgen die ook tewerkgesteld kunnen worden;

Dat verzoekster aantoonst dat zij in haar eigen onderhoud zal kunnen voorzien indien zij geregulariseerd wordt en dat zij over de nodige bekwaamheden beschikt;

Dat verzoekster immers ook boekhoudster van beroep is;

Dat de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd en dus verweerster op grond van artikel 9 bis van de wet van 15.12.1980 het dossier van verzoekster had kunnen beoordelen hetgeen zij niet heeft gedaan;

De instructie is inmiddels vernietigd zodat verweerster ten onrechte zich blijft baseren op de voorwaarden gesteld in deze instructie;

Op basis van artikel 9 bis van de wet van 15.12.1980 en op grond van de ruime appreciatiebevoegdheid van de Staatssecretaris had verweerster het dossier van verzoekster individueel moeten bekijken en dienen te antwoorden waarom zij niet in aanmerking kan komen voor een economische regularisatie; Gezien het ontbreken van motivering omtrent deze aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoeker is de motiveringsplicht duidelijk geschonden; De bestreden beslissing is dan ook onjuist; Bijgevolg zijn artikel 2 EN 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden. Dat het middel bijgevolg ernstig is;”

“TWEEDE MIDDEL: Onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken, beslissing overeenkomstig de wet van 29.07.1991 Dat is niet geschied is, minstens op zeer gebrekkige wijze, hetgeen blijkt uit de hierna opgesomde vergissingen en fouten in de bestreden beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken; Dat immers de beslissing die genomen werd door de Federale Overheid, dienst Binnenlandse Zaken, dienst Vreemdelingenzaken, onjuist is; Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van gerechtelijke beslissingen, dat de motiveringen wezenlijke waarborg tegen de willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd; (Cass. 12.05.1932, Pas. 1932, I, 1666). Dat kan besloten worden dat, indien de bestuurshandelingen niet degelijk gemotiveerd werd zulks leidt tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en zulks geldt als bewijs van de Minister van Binnenlandse Zaken de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft; Dat er in casu sprake is van een onjuist en anderzijds een manifest gebrek aan motivering in de beslissing dat er toe leidt te besluiten dat de aan de Minister van Binnenlandse Zaken voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht werden; Dat verzoekster niet akkoord kan gaan met de motivering zoals gegeven in de bestreden beslissing van 05/05/2011; Dat verweerster de materiele motiveringsplicht heeft geschonden. Dat verweerster de instructies van 19 juli 2009 blijft toepassen niettegenstaande die vernietigd werd en dus over een zeer ruime discretionaire bevoegdheid beschikt. Dat verzoekster aantoonde dat zij minstens sedert juni 2008 in België verblijft en dus de bestreden beslissing een overdreven sanctie is voor het feit dat het verblijf van verzoekster geen verblijf zou hebben sedert maart 2007; Dat de instructie van 19.07.2009 immers vernietigd is en dus verweerster ten onrechte de voorwaarden deze voorwaarden van deze criterium strikt blijft toepassen; Dat verweerster het dossier en verzoek van verzoekster op grond van artikel 9 bis van de wet van 15.12.1980 had moeten beoordelen, hetgeen zij niet heeft gedaan; Dat verzoekster immers aantoonde dat zij sedert juni 2008 in België verblijft, onmiddellijk kan tewerkgesteld worden van zodra zij geregulariseerd wordt en bovendien duurzaam lokaal verankerd is. De bestreden beslissing is een extreme sanctie op het feit dat verzoekster sedert 2008 in België verblijft; Dat de bestreden beslissing de feitelijke gegevens niet correct heeft beoordeeld en de sanctie onredelijk en niet in verhouding is met het feit dat verzoeker enkele weken te kort komt om het gevraagde verblijf vanaf 31.03.2007 te weerhouden; De bestreden beslissing in onjuist gemotiveerd;”

2.1.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat alleszins werd voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Volgens de verwerende partij schijnt verzoekster de motieven van de bestreden beslissing immers te kennen nu zij deze aanvecht in het verzoekschrift.

In de mate waarin verzoekster vervolgens het feit hekelt dat de inmiddels door de Raad van State vernietigde instructie van 19 juli 2009 werd toegepast, wijst de verwerende partij erop dat verzoekster in haar regularisatieaanvraag van 11 december 2009 zelf uitdrukkelijk de toepassing heeft gevraagd van voornoemde instructie.

In zoverre verzoekster een schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, betoogt de verwerende partij dat de bestreden bestuurshandeling afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. De verwerende partij stelt in dit verband overigens vast dat verzoekster herhaaldelijk toegeeft in haar verzoekschrift dat zij pas sinds juni 2008 in België is. Hiermee is volgens de

verwerende partij aangetoond dat de beslissing correct gemotiveerd is wanneer gesteld wordt dat verzoekster zich niet kan beroepen op criterium 2.8 B omdat ze niet kan aantonen dat ze sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België verblijft. Het is verwerende partij dan ook niet duidelijk waarom verzoekster van mening is dat het dossier niet zorgvuldig onderzocht werd, en waarom zij een motiveringsgebrek inroept. Volgens de verwerende partij heeft verzoekster immers niet zomaar recht op een regularisatie omdat zij een arbeidsovereenkomst kan voorleggen. Het voorleggen van een behoorlijk ingevulde arbeidsovereenkomst is slechts één van de voorwaarden waaraan verzoekster moet voldoen om geregulariseerd te worden op grond van criterium 2.8 B van de instructie. Als verzoekster wenst geregulariseerd te worden, dan moet zij eveneens aantonen sinds 31 maart 2007 onafgebroken in België te zijn. Verzoekster slaagt er volgens de verwerende partij niet in dit bewijs te leveren, meer nog, zij geeft expliciet toe dat zij pas in juni 2008 naar België is gekomen. De beslissing correspondeert derhalve met de feiten, en is correct gemotiveerd. De verwerende partij merkt bovendien op dat de beslissing zorgvuldig is nu vaststaat dat ze in overeenstemming is met de feiten en elementen die het dossier kenmerken.

In de mate waarin verzoekster zich voorts beroept op een prangende humanitaire situatie, is het de verwerende partij niet duidelijk waarom verzoekster meent dit te kunnen doen. Volgens de verwerende partij liggen er namelijk geen concrete bewijzen voor dat verzoekster zich daadwerkelijk in een prangende humanitaire situatie bevindt.

Voor zover verzoekster stelt dat de beslissing niet individueel werd genomen, wijst de verwerende partij erop dat in de beslissing zeer concreet wordt verwezen naar de regularisatieaanvraag van verzoekster. Volgens de verwerende partij wordt dit aspect van het eerste middel nauwelijks onderbouwd, zodat het voor haar niet duidelijk is waartegen zij zich dient te verweren.

In zoverre verzoekster ten slotte de sanctie van een weigering van de regularisatie buitensporig vindt, omdat zij maar enkele weken te kort komt om een voldoende lang verblijf aan te tonen, merkt de verwerende partij op dat verzoekster beweert in juni 2008 naar België te zijn gekomen. Verzoekster moet echter een verblijf aantonen vanaf 31 maart 2007; zij komt dus 15 maanden te kort, in plaats van slechts enkele weken. De verwerende partij besluit dat uit niets dat verzoekster aanbrengt, blijkt dat de beslissing onredelijk zou zijn.

2.1.3 Gelet op de nauwe samenhang van de twee eerste door verzoekster aangevoerde middelen, behandelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ze samen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan ze zijn genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat verzoekster aanhaalt dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet; verzoekster legt een arbeidscontract voor bij A.M. GCV maar kan zich niet beroepen op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 aangezien ze niet kan aantonen dat ze ononderbroken in België verblijft sinds 31 maart 2007; verzoekster beweert namelijk zelf dat ze sinds 13 juni 2008 in België is en bewijst verder op geen enkele manier wanneer ze België is binnengekomen; verzoekster haalt aan dat zij een relatie onderhoudt met een Belgische man; om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het raam van een duurzame relatie dient verzoekster echter de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in artikel 40bis van de vreemdelingenwet omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie; verzoekster toont niet aan dat zij reeds de nodige stappen heeft ondernomen om zich in regel te stellen met deze procedure; bijgevolg kan dit element geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie op basis van artikel 9bis van

de vreemdelingenwet; verzoekster legt verder geen bewijzen voor dat zij zich in een prangende humanitaire situatie zou bevinden; het feit dat verzoekster geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en Frans zou leren, een arbeidscontract voorlegt, duurzame sociale banden is aangegaan en over getuigenverklaringen beschikt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie; ondanks deze elementen aangaande de integratie van verzoekster, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies *d.d.* 19 juli 2009.

In de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, alinea 1, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden heeft; verzoekster bewijst niet sinds wanneer zij in België is.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen haar niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandeling is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kent nu zij deze in een eerste en tweede middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* bereikt; de middelen dienen derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden bestuurshandeling werd genomen in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging zodoende in België worden aangevraagd.

In casu verklaart de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond. Het weze dienaangaande benadrukt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de gronden om een verblijfsmachtiging toe te kennen op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

Uit de op 11 december 2009 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf blijkt dat verzoekster zich beroept op het criterium 2.8.B van de instructie van 19 juli 2009 van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. Deze instructie werd door de Raad van State vernietigd bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009. In dit arrest oordeelde de Raad van State dat de instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De Raad van State overwoog dat het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten om ten gronde een verblijfsmachtiging te bekomen, werd opgeheven. De Raad van State merkte daarnaast op dat de bestreden instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan ontslagen werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. Uit de overwegingen van het arrest kan evenwel niet worden afgeleid dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een regularisatieaanvraag – de duidelijke criteria die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te hernemen.

Verzoekster kan aldus niet worden gevolgd in haar stelling dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich ten onrechte blijft baseren op de voorwaarden gesteld in de instructie van 19 juli 2009. De omstandigheid dat de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf onderzoekt in het licht van de criteria van de vernietigde instructie vormt immers een invulling van zijn ruime appreciatiebevoegdheid. Van belang voor het onderzoek of de materiële motiveringsplicht is nageleefd, is of de gemachtigde van de staatssecretaris handelt in alle redelijkheid en steunt op een correcte feitenvinding en of hij rekening heeft gehouden met de elementen die verzoekster zelf heeft aangebracht.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich beroept op het criterium 2.8.B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Dit criterium vereist onder meer bewijzen van een ononderbroken verblijf in België sinds minimaal 31 maart 2007, een kopie van een behoorlijk ingevuld model van arbeidsovereenkomst, waarbij deze arbeidsovereenkomst van bepaalde duur van minimaal 1 jaar ofwel van onbepaalde duur moet zijn en een salaris moet bevatten dat minimaal gelijk is aan het gewaarborgd gemiddeld minimum maandinkomen en bewijzen die een duurzame lokale verankering aantonen. In dit verband legt verzoekster onder andere volgende stukken voor: een kopie van haar Braziliaans paspoort, een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur bij A.M. GCV opgemaakt op 9 december 2009, een inschrijvingsbewijs voor een cursus Nederlands en een cursus Frans, alsook verscheidene getuigenverklaringen van familie en vrienden.

Wat betreft het criterium 2.8.B antwoordt de bestreden beslissing dat verzoekster een arbeidscontract bij A.M. GCV voorlegt, maar zich niet kan beroepen op het criterium 2.8.B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 aangezien ze niet kan aantonen dat ze ononderbroken in België verblijft sinds 31 maart 2007. De bestreden beslissing stelt vervolgens vast dat verzoekster zelf beweert sinds 13 juni 2008 in België te zijn en verder op geen enkele manier bewijst wanneer ze België is binnengekomen.

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de mening is toegedaan dat verzoekster niet gemachtigd is tot een verblijf in België daar zij niet voldoet aan de door het criterium 2.8.B vooropgestelde vereiste om minstens sinds 31 maart 2007 onafgebroken op het Belgische grondgebied te verblijven. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoekster pas sinds juni 2008 in België verblijft; dit feitelijk gegeven wordt door verzoekster trouwens niet betwist.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft bijgevolg in alle redelijkheid en op basis van de stukken van het dossier geoordeeld dat verzoekster, nu zij niet kan aantonen dat zij ononderbroken sinds 31 maart 2007 in België verblijft, niet in aanmerking komt voor regularisatie op basis van het criterium 2.8.B van de instructie.

In de mate waarin verzoekster aanvoert dat de gemachtigde van de staatssecretaris haar dossier op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet had moeten beoordelen, herhaalt de Raad dat het niet kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde in het raam van zijn ruime appreciatiebevoegdheid toepassing maakt van de in de vernietigde instructie vermelde criteria.

Voor zover verzoekster vervolgens stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris haar dossier individueel had moeten bekijken, wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle door verzoekster in haar regularisatieaanvraag aangevoerde elementen, maar heeft geoordeeld dat deze niet volstaan om in aanmerking te komen voor het toekennen van een machtiging tot verblijf.

Waar verzoekster ten slotte oppert dat de gemachtigde van de staatssecretaris ten onrechte stelt dat verzoekster geen beroep kan doen op het criterium prangende humanitaire redenen, constateert de Raad dat verzoekster dit criterium in het "typeformulier regularisatieaanvraag" aankruiste zonder verdere uitleg. Het strookt bijgevolg met de gegevens van het dossier dat de gemachtigde oordeelde dat deze prangende humanitaire situatie niet gespecificeerd is en dat er evenmin een bewijs van werd voorgelegd.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt vermeld dat verzoekster in zoverre zij een verblijf wenst te verkrijgen op basis van haar relatie met een Belgische man, zij de daartoe geëigende procedure dient te volgen.

In het licht van het voorgaande kan worden besloten dat verzoekster *in casu* niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op onredelijke wijze en op basis van een foutieve feitenvinding tot haar besluit is gekomen. De bestreden beslissing steunt immers op afdoende, deugdelijke en pertinente motieven. Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat niet om de motieven te weerleggen.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Wat betreft de motieven van de tweede bestreden beslissing en de aangevoerde schending van artikel 8 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat in de tweede bestreden beslissing wel degelijk melding wordt gemaakt van de bepaling van artikel 7 die werd toegepast, namelijk het eerste lid, 2° van artikel 7. Tevens wordt in dit bevel vermeld dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden heeft.

De schending van artikel 8 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

2.2.1 Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

"DERDE MIDDEL: SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL:

Dat verweerster het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Dat de staatssecretaris zich er toe verbonden heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te blijven toepassen.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft beslist om het verzoek van verzoeker tot machtiging tot verblijf als ongegrond te verklaren en het bevel tot het grondgebied te laten betekenen zodat van hem verwacht mag worden dat hij zijn onderzoeksplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst dient in acht te nemen.

Dat immers verzoeker sedert 2008 in België verblijft en zij een duurzame relatie onderhoudt met de heer V.H.;

Dat dit blijkt uit de stukken van het stukkenbundel van verzoeker;

Dat verweerster dit niet heeft onderzocht;

Dat verweerster het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden daar zij haar onderzoeksplicht niet is nagekomen.

Dat de bestreden beslissing tot weigering tot verblijf door het feit dat verzoeker sedert juni 2008 in België verblijft niet in verhouding is met de opgelegde sanctie.

Dat immers verzoekster als sanctie moet ervaren omdat zij niet kan geregulariseerd worden niettegenstaande zij onmiddellijk kan tewerkgesteld worden indien zij geregulariseerd wordt;

Dat verzoekster immers aantoonde dat zij volledig geïntegreerd is, duurzaam lokaal verankerd is en bovendien kan tewerkgesteld worden.

Verweerster is dan ook in zijn onderzoeksplicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht onvoldoende nagekomen;”

2.2.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat het derde middel niets toevoegt aan hetgeen verzoekster heeft aangebracht in de twee eerste middelen. Voor de weerlegging van de argumenten van verzoekster verwijst de verwerende partij dan ook naar het voorgaande.

2.2.3 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr.128.424). Uit de bespreking van de twee eerste middelen blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de door verzoekster aangebrachte elementen, maar heeft geoordeeld dat deze niet volstaan om gemachtigd te worden tot verblijf. Verzoekster toont verder niet aan dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissingen is uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet kan worden aangenomen.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat een regularisatie op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. Dat deze gunst niet aan verzoekster werd toegekend, kan niet als een “sanctie” worden gezien, temeer er voor verzoekster een specifieke procedure open staat in het raam van haar relatie op grond van artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet, zoals ook wordt vermeld in de eerste bestreden beslissing.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET